

Premi Englantina

ENTRE EL VENT I LA FLAMA

Autor: Salvador Obiols Gómez

Esmolem la falç, les messes s'espiguen,
el camí és agrest i està ple d'esculls,
no perdem el temps ni acluquem els ulls
i seguem arran les trames que ens lliguen.

Fem el rotlle gran, que a tots ens ateny,
sortim d'un camí que no ens porta enlloc.
No ens cal córrer molt, ni anar a poc a poc,
tan sols apliquem la rauxa i el seny.

La palla i el jull estan al brossall,
el prat reverdeix i el cor és madur,
s'esmicola el mur que era un aturall.

L'albada ha nascut de part prematur,
la fosca està enfront del seu acaball.
Ja brilla l'estel del nostre futur.

Junts. Caminem junts portant l'estelada,
per reclamar un dret que se'ns vol negar,
per sortir d'un pou que ens vol ofegar
i per venerar, tanta sang vessada.

Defenseu els mots que ens vénen d'herència;
guiats per l'instint de treballar eufòrics
per recuperar trets i drets històrics,...

...

i enfilat un nou rumb vers la independència.

Obrim els balcons, portes i finestres;
fa massa temps que patim fosquedat,
sota el governall d'uns cabdills maldestres.

L'albada no té el seu pas barrat,
a ella aspirem sense entrar en palestres,
per viure un futur més enllumenat.

Vull ser com el vent, que corre al seu grat,
que es gira quan vol sense cap lligam,
que mena la nau inflant el velam
i és un clar exponent de la llibertat.

No és per ser qui sóc, és per qui vull ser,
que no temo anar a contracorrent,
ni penso lliurar cap ajornament,
ni m'acovardeix fer allò que vull fer.

Per salpar del port hauré d'assolir
el timó i els remes que manen la nau,
i el dret que permet poder decidir.

Qui perd en combat, no està mai en pau,
allò que em fa ser no es pot abolir.

Aviat podré: dir "adéu-siau".